

ת"פ 51492/06/17 - המאשימה - מדינת ישראל נגד הנאשם - ב.ב.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 51492-06-17 מדינת ישראל נ' ב'

בפני
בעניין: כבוד השופט הישואם אבו שחאדה
המאשימה - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד סיון צדיק

נגד
הנאשם - ב.ב.
ע"י עוה"ד אסף שלם

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת הם בני זוג גרושים ולהם שלוש בנות. המתלוננת התגוררה בתחומי העיר אxxxxx עם אחת מבנותיהם. הגב' ס.ב. הינה בתו של הנאשם ובמועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררה באxxxxx (להלן: **ס'**).
3. ביום 20.6.17, בשעה 11:00 או בסמוך לכך התקשרה ס' לנאשם על מנת לברר עמו מדוע אינו משלם למתלוננת את הסכום המלא של דמי המזונות. במהלך השיחה, אמרה ס' לנאשם כי אם לא ישלם את מלוא הסכום למתלוננת הוא עובר על החוק והמתלוננת תיאלץ לתבוע אותו בבית המשפט. בתגובה, הנאשם אמר לס' שהוא לא יתן למתלוננת "**למצוץ לו את הוריד ואת חשבון הבנק**" ושהוא לא מוכן והכל תוך שהוא מגדף את המתלוננת.
4. במהלך אותה שיחה, איים הנאשם באומרו: "**מערכת המשפט בת זונה והיא לטובת האישה, לא מעניין אותי ללכת עד הסוף ולפגוע במי שצריך, נקמה**". בתגובה, שאלה ס' את הנאשם מה יעשה אם המתלוננת תתבע אותו, והנאשם איים באומרו "**אני ארצח אותה ואתאבד**". ס' החלה לבכות ושאלה את הנאשם האם הוא מבין שבכך הוא יפגע בה ובאחיותיה ובתגובה הנאשם שוב איים ואמר "**לא מעניין אותי כלום, אני ארצח אותה ואתאבד**" והכל תוך שהוא צועק ומגדף. מיד לאחר מכן, ניתקה

ס' את השיחה ויצרה קשר עם המתלוננת אשר ניגשה למשטרה.

תסקירי שירות המבחן

5. התקבלו שני תסקירים מטעם שירות המבחן, מיום 14.4.19 ומיום 1.7.19, ואשר להלן עיקריהם:

א. הנאשם בן 59 שנים, אב לשלושה ילדים בגילאי 17 עד 30 ועובד במחלקת הסאונד של אxxxxx מזה 23 שנים. הנאשם נעדר רישום פלילי קודם ומלבד התיק הנוכחי, אין כנגדו תיקי משטרה נוספים.

ב. הנאשם הביע חרטה על אופן התנהלותו ותיאר כי על רקע קשיי התמודדותו עם תחושות של לחץ, כאב וכעס, התנהל באופן שגוי באירוע מושא כתב האישום. בנוסף, הנאשם הדגיש כי ההליך המשפטי הנוכחי היווה עבורו גורם מרתיע ומטלטל והביע חשש שהרשעתו תפגע בפרנסתו.

ג. הנאשם גילה קשיים בשיתוף הפעולה עם שירות המבחן ובהתגייסות להליך טיפולי המותאם למצבו ולצרכיו ולכן לא נוצר פתח להמשך התערבות שיקומית טיפולית של שירות המבחן. בנסיבות אלה, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו וגם לא המליץ על ביטול הרשעתו בדין.

טענות הצדדים לעונש

6. המאשימה טענה שמתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנת מאסר וזאת לאור חומרת האיום שהשמיע הנאשם. עמדת המאשימה היא שיש להשית על הנאשם מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

7. לעומת זאת, בא כוח הנאשם טען שמתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר על תנאי וכי יש לסטות ממתחם העונש ההולם על ידי ביטול הרשעה. לחילופין, נטען כי ניתן אף לקבוע שמתחם העונש ההולם יכול להתחיל מאי הרשעה. אומנם, הנאשם לא הצביע על נזק מוחשי וקונקרטי היה וההרשעה תמשיך לעמוד בעינה, אך לטענת הנאשם, דרישה זו עברה ריכוך בפסיקה שניתנה על ידי הערכאות הנמוכות ואיננה בגדר תנאי בלעדיו אין לסיום הליך פלילי ללא הרשעה. כמו כן, הנאשם טען שהרשעה בדין עלולה לפגוע בדימוי העצמי שלו וזאת כבסיס נוסף לביטול ההרשעה, וזאת לא כל שכן לאור גילו והעובדה שמעולם לא הורשע בעבירה פלילית כלשהי.

הטענה לביטול ההרשעה

8. בפסיקה נקבע שהכלל הוא שהליך פלילי אמור להסתיים בהרשעה והחריג הוא אי הרשעה וגם זאת רק במקרים חריגים ויוצאי דופן. כמו כן, האפשרות של אי ההרשעה שמורה למצבים שבהם מתקיימים שני תנאים מצטברים: ראשית, נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (להלן: **האינטרס הציבורי**); שנית, הנאשם הוכיח שעצם ההרשעה תגרום לו לנזק מוחשי וקונקרטי (להלן: **הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי**) (ראו למשל רע"פ 4070/14 **פלונית נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 לפסק דינו של השופט שוהם (פורסם בנבו, 17.6.2014)).

9. במקרה שבפני, הנאשם לא הוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי היה וההרשעה תמשיך לעמוד בעינה ודי בכך על מנת לדחות את בקשתו לביטול ההרשעה. הנאשם לא טען שיפוטר מעבודתו הנוכחית או שלא יוכל לעבוד בעבודה דומה אחרת, וזאת היה וההרשעה תמשיך לעמוד בעינה. כמו כן, הנאשם גם לא טען שהעיסוק בסוג העבודה שהוא מבצע כיום, מותנה בהעדר קיומו של רישום פלילי.

10. טענתו של הנאשם שהתנאי של הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי עבר ריכוך בפסיקה, תוך הפנייה לפסיקה שניתנה על ידי ערכאות נמוכות, אין בה ממש. גם אם ניתנו גזרי דין על ידי ערכאות נמוכות לפיהם יש לגלות גמישות בנוגע לדרישה שחובה על הנאשם להוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי, הדבר לא מעלה ולא מוריד. מפסיקתו של בית המשפט העליון עולה שהתנאי של הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי הוא תנאי חיוני והכרחי, ושאינן בלתי ניתנות להקלה (ראו למשל: רע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.5.14); רע"פ 9118/12 **פרגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.1.13)). כידוע, בתי המשפט בערכאות הנמוכות מחויבות לפסוק לפי פסיקתו של בית המשפט העליון (ראו סעיף 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה).

11. יתר על כן, הטענה שההרשעה עלולה לפגוע בדימוי העצמי של הנאשם, וזאת כנימוק שמצדיק לבטל את ההרשעה, גם היא אין בה ממש ודינה להידחות. ב-רע"פ 9042/17 **עאבד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.12.17) נטענה טענה דומה שאי ביטול הרשעתה של מורה בעבירות פליליות שביצעה (התפרעות ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות) עלול לפגוע בדימוי העצמי שלה מול תלמידיה, ולכן יש לבטל את ההרשעה. טענה זו נדחתה ובפסקה 10 להחלטתו, כבוד השופט שוהם קבע את הדברים הבאים:

"ואולם, גם התנאי השני אינו מתקיים בעניינה של המבקשת, שכן לא ניתן להצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם למבקשת בעקבות הרשעתה, וכאמור, ההשפעה על התלמידים והפגיעה בדימויה העצמי, אינם מהווים קריטריונים מוכרים להימנע מהרשעה".

(ההדגשה שלי - ה'א'ש')

12. לפיכך, בקשתו של הנאשם לביטול ההרשעה, נדחית.

מתחם העונש ההולם

13. כידוע, הענישה בעבירות של אלימות במשפחה היא מגוונת וזאת גם כאשר מדובר באירועים שדומים במהותם לאירוע מושא כתב האישום. מצד אחד, ניתן למשל למצוא פסיקה שבה הסתפקו במאסר על תנאי (ראו למשל: רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.11.2012)). מצד שני, ניתן למצוא פסיקה שבה הושתו מספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה (ראו למשל: רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.12)).

14. על כן, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, בצירוף קנס כספי ומאסר על תנאי.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

15. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון לקולא, את הנתונים הבאים: העדר עבר פלילי; הודאה, הבעת חרטה וחסכון בזמן שיפוטי; גילו של הנאשם וכן העובדה שהוא מצליח לשמור על רצף תעסוקתי במשך שנים ארוכות.

16. על כן, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום הנאשם לא יבצע עבירת אלימות.

ב. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1, בסך 2000 ₪.

הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 10.9.19 והיתרה ב-10 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפירעון מידי.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ט, 17 יולי 2019, במעמד הצדדים.